

стосуються пізнання природи, суспільства, мислення, над якими розмірковувало не одне покоління філософів.

Вплив Аристотеля на Олександра Македонського можна побачити в тому, що останній привів із собою в свою експедицію безліч зоологів, ботаніків і дослідників. Аристотель побачив в Олександрі проводиря, володаря, наймогутнішого правителя, саме тому філософ погодився повчати його. Аристотеля не цікавили посади, тільки відкриття, дослід незвіданого, та юнак, який став для нього учнем. Він просив Олександра не вважати його всезнаючим філософом, який знає відповіді на всі питання.

Англійський математик Джордж Буль повністю прийняв логіку Аристотеля, але вирішив «зайти під, над і за її межі» за допомогою своєї системи алгебраїчної логіки у своїй книзі «Закони мислення» 1854 року. Це дає логіці математичну основу з рівняннями, дозволяє розв'язувати рівняння, а також перевіряти дійсність, дозволяє обробляти ширший клас проблем.

Висновки. Вплив Аристотеля значно позначився на становлення багатьох особистостей в галузі науки. Він визнаний авторитетом у логіці, та є центром обговорень. Аристотель надихав і став поштовхом до нових відкриттів, його учні були не лише науковцями у різних галузях, а й людьми з великої літери, адже Аристотель навчав не тільки наукам, а й життю.

ІСТОРИЧНА ЕВОЛЮЦІЯ ТЕАТРАЛІЗОВАНИХ ВИСТАВ

Полтавська П. С.

Науковий керівник: Кулакова О. М.

Національний фармацевтичний університет, Харків, Україна

pivetchtokak@gmail.com

Вступ. Театр є найвідомішим засобом оповідання. Він постійно адаптується до мінливих часів. Сьогодні глядачі сприймають театр як примітивну розвагу. Так було не завжди. У минулому докладали чимало зусиль, щоб розповісти історії, а тодішні глядачі мали абсолютно інше ставлення.

Мета дослідження. Дослідження історії театрального мистецтва різних культурних епох та народів різних континентів Земної кулі.

Матеріали та методи. Bemis, Shiloh «Spaces of the Tragic: Modern Dramatic Tragedy and Contemporary Memorial Design», LaReau, Brandon Alexander «Dramatic Themes: Active Learning and Thematic Teaching in the Theatre History Classroom», Віртуальна мультимедійна виставка «Світ театру». У роботі використовується принцип історичного дослідження.

На жаль, існує дуже мало сучасних україномовних робіт про історію розвитку всесвітнього театру. Усі вони пов'язані з вихованням театральних майстрів, а не аналізом соціо-культурного значення театру.

Результати дослідження. Історія Стародавньої Греції відома античним театром. Ранні п'єси ставилися на честь бога Діоніса. Хори виконували написані на його честь гімни, дифірамби, а згодом поступово почали одягатися в костюми чи маски. VI століття до нашої ери стало часом, коли було встановлено низку публічних свят, одне з яких було присвячено

Діонісу. День був сповнений музики, танців і поезії. Заможні громадяни платили хорегію, сподіваючись стати впливовими в політиці та суспільстві, що дозволило створити впізнавані театри просто неба. Коли драматурги почали писати значно довші п'єси, додаючи персонажів і прологи, історії стали значно ближчі до сучасного театру. Не всім це було до вподоби: годинами сидіти або стояти на кам'яних лавках було боляче, а глядачі були віддані на милість стихії. Жертву комфортом стадіони та амфітеатри компенсували акустикою. Греки мали вражаючу аудіосистему, вбудовану прямо в театр: підняті сидіння не тільки забезпечували кращий огляд для глядачів, а й відображали та посилювали звуки з театру. У результаті тисячі людей могли не тільки побачити, а й почути дійство на сцені. Наслідком завоювань і формування Римської імперії, що запозичили грецькі традиції, стало втілення грецької класики в багатьох культурах.

Як і стародавні греки, ранні китайські цивілізації влаштовували свята, які склалися з танців, музики і навіть хору. Деякі святкували військові перемоги, інші вшановували релігійних духів. Глядачі не мали місць для сидіння під час цих фестивалів: доводилося або стояти, або сидіти під час вистави. У 1122 році до нашої ери деякі вистави були заборонені у зв'язку з релігією. Танці та костюми стали ще пишнішими, і артисти танцювали на сцені, побудованій спеціально для цієї мети. Це дозволяло людям збиратися в певному місці для вистави. На тлі VI століття до народження Ісуса з'явилося кілька класичних творів зі сценами бойових мистецтв і жінок із довгими рукавами, що згодом стало популярним у китайській опері.

Середньовічна Європа мала низький рівень письменності, тому записів мало. Церква виступала проти певних вистав, поступово послаблювала мистецтво, тому деякі п'єси були втрачені часом або виконувалися таємно, але більшість мала релігійно-традиційні мотиви. Аби поширити своє Євангеліє серед неписьменного населення, церква виконувала історії безпосередньо з Біблії або засновані на життях святих. Хоча було багато матеріалу для роботи, більшість церков виконували п'єси лише за певних релігійних випадків, раз-два на рік. Глядачі дивилися ці вистави в церкві, тому їхнє розміщення було не набагато кращим, ніж їх грецькі попередники. Проповіді могли тривати годинами, а єдиною втіхою для слухачів була жорстка дерев'яна лава – жодної уваги до комфорту, що глибоко суперечило нашому погляду на театр сьогодні. Містерії служили Богу, тож якщо місць було достатньо для проповідей, їх було достатньо і для театру.

Однією з найважливіших подій у комедії було Свято дурнів: з танцями, піснями, менестрелями та мімами. Нижчому духовенству дозволялося висміювати своїх настоятелів, церковне життя. Рідкісна можливість критикувати святих людей і тексти стала величезним кроком вперед для комедійного театру. Акторами п'єс, як правило, були звичайні громадяни, а сцени – просто неба. Декорації перевозились візком, але театральних будинків і труп ще не було. Глядачі могли стояти або сидіти на землі, це знов сприймалося за дозвілля.

Епоха Відродження стала новою ерою для науки, філософії та мистецтва. У цей час з'явився театр, яким ми його знаємо сьогодні, разом із широкими професійними акторськими трупами та театрами. Багато п'єс епохи Відродження ставляться й читаються й сьогодні. 1500-ті роки в Англії – це те, що сформувало багато чого в театрі: твори Вільяма Шекспіра, народження театру «Глобус». Не обійшлося без пригод: закриття театру, його відновлення, дозвіл жінкам виступати, домінування глядачів середнього класу та нові стилі вистав, костюмів і декорацій.

В Америці XIX століття популярні мелодрами – музичні п'єси з чітким балансом добра і зла та хепіендом. В Нью-Йорку в IX століття народився Бродвей, який став настільки успішним, що має власну нагороду — премію Тоні. Він вистояв появу кінематографу й існує досі. Антракт давав глядачам можливість відпочити від вистави, а організаторами заробити від продаж напоїв та їжі. Бродвей був меншим за грецькі театри, проте мав понад 500 місць: було комфортно, але тим, кому вистачало коштів на таке задоволення.

Театр, який ми з Вами знаємо, значно відрізняється від театру минулого — не лише комфортом і середовищем, а й інформацією, яку ми отримуємо. Історія зробила його таким, яким він є сьогодні. Наразі це вагома і доступна частина нашої культури. Сподіваюся, театр і надалі житиме та розвиватиметься.

Висновки. Театр – не розвага, а важливий соціальний процес, який допомагає виразити та гармонізувати наші національні особливості. Це незамінна ланка нашого життя, показник культурного розвитку. Сьогодні непростий час, сповнений стресу та випробувань. Важливо нести в маси мистецтво театру, аби люди мали змогу відволіктись, поринути у вирій історії епох, насолодитись чимось вишуканим, незвичайним. Також потрібно усвідомлювати особливості походження мінливого театру: просто знаходячись на комфортному сидінні, ми маємо можливість спостерігати не тільки виставу, а й продукт тисячолітнього розвитку. Сьогодні ми можемо зробити більше, краще, витрачаючи менше. Сучасний театр – це комфорт для глядача й виконавця, що завжди вдосконалюються.

Подальше дослідження теми призведе до поглиблення знань в історії творення театрального мистецтва, можливість вирізнити особливості кожної нації шляхом аналізу їх театрального мистецтва. Зацікавленим особам раджу звернути увагу на історію палестинського та японського театрів.

СПОСОБИ ПІДТВЕРДЖЕННЯ ГІПОТЕЗИ У ФАРМАЦЕВТИЧНІЙ ТЕОРІЇ ТА ПРАКТИЦІ

Руда Д. С.

Науковий керівник: Кулакова О. М.

Національний фармацевтичний університет, Харків, Україна

gudadarya@gmail.com

Вступ. Історія розвитку наукового припущення свідчить про те, що вивчаючи та пояснюючи якесь явище, ми можемо створювати гіпотези та теорії цілеспрямованого пошуку нових знань. Проте, такі знання потребують емпіричного підтвердження або спростування, оскільки є ймовірнісними знаннями.

У теоретичній науковій діяльності фармацевта гіпотеза відіграє значну роль. На прикладі фармакології, ми можемо розглянути її змістовність. Фармакологія, вивчаючи вплив лікарських препаратів на різноманітні організації біосистем, функціональних систем та організму в цілому, створює для провізорів, хіміків мету пошуку нових лікарських препаратів, біологам допомагає зрозуміти сутність біофізичних явищ організму людини.

Мета дослідження. Визначення способів підтвердження гіпотези як форми пізнання, їх відображення в фармацевтичній теорії та практиці.